

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **SALPET VERITAS s.r.o.** (původně pod firmou ITALPE s.r.o.), IČ: 258 32 000, se sídlem Horní Moravice 31, 795 01 Dolní Moravice

zastoupený advokátem: Mgr. Jakub Kántor, se sídlem Revoluční 1003/3, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/16

o žalobě proti dvěma rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 9. 2016, čj. 1505/580/16, 57106/ENV a z téhož dne čj. 1545/580/16, 57977/ENV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedená správní rozhodnutí, kterými se zamítají jeho odvolání a potvrzují dvě rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava (dále také jen „inspekce“) ze dne 31. 5. 2016. Ve správním řízení byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 20 000 Kč za správní delikt podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o odpadech“), spočívající v porušení povinnosti stanovené v ust. § 39 odst. 2 tohoto zákona za skutek, že jako oprávněná osoba provozující zařízení pod názvem „Skládka TKO Dvorce – Rejchartice“ (dále také jen „skládka“), nezaslal v termínu do 15. 2.

2015 pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi za rok 2014 obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností. Druhým rozhodnutím byla žalobci pravomocně uložena pokuta ve výši 1 100 000 Kč za správní delikt podle ust. § 37 odst. 4 ve spojení s ust. § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále také jen „*zákon o integrované prevenci nebo ZIP*“), jehož se dopustil tím, že jako oprávněná osoba provozující technickou a technologickou jednotku pod názvem „Skládka TKO – Dvorce – Rejchartice“, jejíž provoz byl schválen integrovaným povolením ze dne 25. 10. 2004, provozoval toto zařízení v rozporu s ním (v době od 20. 6. 2014 do 9. 12. 2014 přijal na skládku celkem 108 850,36 tun odpadu kat. č. 20 03 01 směsný komunální odpad, od právnické osoby IES RECYCLING, a.s., s odpadem nakládal nepovoleným způsobem mechanické úpravy složení odpadu před jeho odstraněním – kód XD13). V obou případech byla žalobci uložena rovněž povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou, což v žalobě není v žalobních bodech napadeno.

[2] Soud respektuje procesní úkon žalobce, tedy podanou žalobu, kdy napadl dvě správní rozhodnutí jednou žalobou, ač se jedná o dva skutky postižitelné podle dvou odlišných zákonů, a vypořádá žalobní body tak, jak byly žalobou vymezeny, což však musí být trochu na úkor srozumitelnosti textu, neboť žalobce v žalobě obě správní rozhodnutí v argumentaci příliš nerozlišuje a žalobní body vede polemikou bez jasnějšího vymezení, které z obou správních rozhodnutí napadá (navíc používá obecného vymezení skutek/skutky, občas zjevně cituje z rozhodnutí, aniž by tento text graficky označil jinak, než uvozovkami, což orientaci v textu rovněž příliš nepřidává). Žalobce napadl obě rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jejich zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, včetně zrušení prvostupňových správních rozhodnutí. Namítá, že rozhodnutí neobsahují odůvodnění podle ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Dále uvedl, že i kdyby se protiprávního jednání dopustil, jednalo se o delikt formálního charakteru bez dopadu do životního prostředí, čemuž měla odpovídat výše pokuty. Namítl, že nebylo provedeno ústní jednání, že nebyly hodnoceny důkazy ve vzájemné souvislosti a že nebyly prozkoumány jeho majetkové poměry, že byly nedostatečně vypořádány jeho odvolací námitky, že správní úřady nedostatečně hájily jeho zájmy, a že rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Tato poměrně rozsáhlá tvrzení v žalobě nejprve provádí odkazem na obecné zásady a jednotlivá ustanovení správního řádu, aniž by je konkrétně vymezoval. V tomto směru pokračuje tím, že nebylo zjištěno, kdo se dopustil přestupku a jaká je jeho společenská nebezpečnost. Namítá, že tyto skutečnosti měl žalovaný hodnotit z moci úřední, aniž by se omezoval na odvolací námitky. Uvádí, že se jednalo o exces z rozhodovací činnosti inspekce, i výše pokuty. Namítá, jako v odvolacím řízení, porušení absorpční zásady, s čímž nesouhlasí. Znovu namítá, že nebyly zjišťovány všechny informace, aniž by bylo konkrétně rozvedeno, o jaké se jedná, a že důkazy nebyly řádně zhodnocené; žalobce tato tvrzení pouze konstatuje s odkazem na právní normu. Namítá, že nebyla dodržena zásada přiměřenosti.

[3] Další část žaloby je již konkrétnější, kdy požadoval přehled rozhodnutí o pokutách za posledních 10 let, místo toho mu byla uložena třídní lhůta, což považuje za zlovolnost a šikanu. Požadavek i přes jeho zjevnou důvodnost byl odmítnut s ohledem na ekonomii řízení, čímž podle názoru žalobce porušil jeho účastenská práva na spravedlivý

proces. Proto se nemohl zabývat otázkou přiměřenosti, namítá dále, že inspekce sama vyhotovovala procesní úkony se značným časovým zpožděním (vyhotovení protokolu až dne 8. 2. 2016, když záznam o úkonech předcházejících kontrole byl sepsán již 6. 5. 2015). Namítá porušení absorpční zásady a zásady ne bis in idem a poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2009, čj. 9 Ca 389/2008-109 (totožnost jednání a skutku, jednočinný souběh), a dále na rozsudek Městského soudu ze dne 21. 9. 2010, čj. 9 Ca 239/2007. Konkrétněji ve vztahu k napadeným rozhodnutím uvádí, že mu neměly být ukládány dvě sankce dvěma rozhodnutími, ale vedeno jedno společné řízení.

[4] Dále namítá, že skutek ve výroku rozhodnutí není popsán nezaměnitelně a jasně, když mechanická úprava BN40 není přiléhavá, neboť vznikl nový upravený odpad, kód nakládání BN40 se použije, jestliže se převzatý odpad pouze upravuje, ale nevznikne nový odpad. Není zřejmé, zda vznikl odpad ze stavebních činností nebo upravený. Namítá, že se choval jako řádný hospodář ve smyslu ust. § 9a odst. 1 zákona o odpadech. Z pohledu dopadu do životního prostředí je skutek marginální, neboť pokud došlo na skládce k použití síta a kompaktoru, pak se to nemohlo na životním prostředí podepsat. Nešlo o činnost jakkoliv zakázanou, ale pouze nepovolenou pro dané zařízení, a proto se jednalo o formální pochybení.

[5] Dále nesouhlasí se zjištěním inspekce ohledně odpadů, kdy se za úpravu odpadů považuje také způsob D13 – úprava složení odpadů, což zahrnuje i třídění odpadů. V rámci aplikace absorpční zásady mělo dojít ke spojení obou řízení, neboť inspekce v jednom řízení odkazuje na další řízení. Cituje z odůvodnění rozhodnutí, aniž by vymezoval, ze kterého, a konkrétně k tomu uvádí, že tím byla potvrzena možnost použití na tělese skládky s tím, že žalobce jiný záměr neměl (žaloba je v této části velmi těžko uchopitelná). Znovu cituje z odůvodnění jednoho z rozhodnutí ohledně zjištění porušení ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, a namítá, že toto ustanovení popisuje manipulační plochu jako technické zařízení, které je vybaveno cca 60 cm zhutněné jílovito-hlinité zeminy, což má mít za následek eliminaci a zabránění možnosti smíšení biologicky rozložitelného odpadu se směsným odpadem. Uvádí, že inspekci nevznikla pochybnost ve věci zařazení a následném způsobu nakládání s odtěžovaným odpadem. Inspekce není kompetentní ve věci posuzování změn provozu zařízení, má za to, že vzhledem k množství odpadu by bylo nutné řádně posoudit dopad provozu třídění odpadu na životní prostředí, a vychází pouze ze základních atributů jako je doprava odpadu, množství odpadu, které jsou však vždy doprovázeny negativními jevy, jako je hluk, prašnost, úlety lehkých frakcí, a současně posouzení veškerých rizik, která vyplývají ze značného omezení a ztížení běžného provozu zařízení skládky a biokompostárny. Pokud nemá inspekce pochybnost o správnosti následného nakládání s odtěžovaným odpadem, není zřejmé, z jakého důvodu hodnotí pohyb nákladních vozidel, to navíc za situace, kdy integrované povolení dopravu neupravuje. Skládka je ve značné vzdálenosti od intravilánu obcí v okolí a pracovní prostředí nepatří do kompetence inspekce. Znovu cituje z jednoho z rozhodnutí (aniž uvádí, ze kterého), a uvádí, že se zachoval jako správný hospodář, neboť respektoval doporučení metodického pokynu žalovaného č. 9 z roku 2008. Žalobce cituje z odůvodnění jednoho z rozhodnutí (opět neuvádí bližší identifikaci) a dodává, výpočet přiměřenosti pokuty zabírá správnímu úřadu asi 4 strany s nesmyslnými a nelogickými argumenty o tom, že daná výše není příliš vysoká, zatímco posouzení skutečného vlivu a dopadu na životní prostředí je odbytu na několika řádcích.

[6] V další části žaloby je opět citováno z rozhodnutí a namítá, že se mělo jednat o 10% komunálního odpadu jako příměsi, zatímco zbytek byl tvořen zeminou. Po další citaci z odůvodnění rozhodnutí (neukončené ani uvozovkami) zdůrazňuje, že inspekci si uvědomuje a bere v úvahu, že k nepovolenému způsobu nakládání s odpadem docházelo na skládce, která splňuje technické požadavky na skládky odpadů, včetně podmínek pro jejich umístění, technické zabezpečení provozu skládek, těsnění, monitorování, a tento fakt hodnotí jako výrazně polehčující okolnost při výši pokuty. Uvádí skutečnosti, které inspekce vzala v potaz jako polehčující, a namítá, že toto hodnocení je v rozporu s výší pokuty. Dále znovu cituje z odůvodnění a sám dodává, že způsob hodnocení a výpočtu výše pokuty neodpovídá percentilu složení odpadu, tj. 10% komunálního odpadu a 90% zeminy, kdy majetkový prospěch žalobce je nekorespondující s těmito závěry. Znovu uvádí, že mu nebyla poskytnuta jiná rozhodnutí o uložených pokutách, proto nemůže posoudit přiměřenost.

[7] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, když ve vyjádření uváděl obsahově obdobné důvody, jako v žalobou napadených rozhodnutí a prvostupňových správních aktech. Kód nakládání BN40 nebyl nikde zmiňován, žalobce opomenul vznik odpadu kat. č. 170504 Zemina a kamení, proto nemohl specifikovat ani reálný způsob nakládání s tímto odpadem, za třídění odpadu nelze považovat jeho přehrnování, a to v rozporu s ust. § 9a zákona o odpadech. Na skládce byly prováděny činnosti, které se zcela vymykají běžným, praxí ověřeným způsobům nakládání s odpady (problematické vytrřívání odpadu kat. č. 170504 s pochybnou funkční účinností mechanickým prosíváním), životní prostředí bylo ohroženo naprostým ignorováním pravidel plynoucích z integrovaného povolení ve zcela mimořádném rozsahu. Uvádí, že značně nepřehledné citování z odůvodnění napadených rozhodnutí je částečně vytrženo z celkového kontextu, částečně byl názor žalobce vypořádán přímo v odůvodnění.

[8] V odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí – uložená pokuta podle zákona o odpadech (ze dne 2. 9. 2016, čj. 1505/580/16, 57106/ENV) je mj. uvedeno, že žalobce zaslal plnění ohlašovacích povinností za rok 2014, ve kterém neuvedl vznik/produkci odpadu kat. č. 17 05 04 v množství 99 435,73 tun, který vznikl mechanickou úpravou složení odpadu kat. č. 20 03 01, a současně neuvedl záznam týkající se dalšího způsobu nakládání s odpadem kat. č. 17 05 04, které spočívalo v převedení odpadu do následujícího roku 2015. Skutečnosti byly zjištěny v průběhu kontroly, které předcházela záznam o úkonech předcházející kontrole v souvislosti s mimořádnou situací – požárem aktivního tělesa skládky ze dne 6. 5. 2015. Dílčí protokoly o kontrolách byly pořízeny dne 12. 5. 2015 a 7. 7. 2015, završeny byly protokolem o kontrole ze dne 8. 2. 2016. Žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí odvolání, které blíže nezduodnil, proto jej inspekce vyzvala, aby jej odůvodnil, podstatné náležitosti odvolání ve lhůtě doplněny nebyly (chybí napadení rozsahu, v němž se rozhodnutí napadá, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy). Žalovaný se na základě podkladů ve spise ztotožnil se skutkovým závěrem inspekce, že žalobce v ročním hlášení uvedl o odpadu od společnosti IES RECYCLING, a.s., že se jednalo o odpad kat. č. 20 03 01 v množství 108 850,36 tun, se kterým následně nakládal způsobem BD13 (úprava složení odpadu před jeho odstraněním na skládce), z původního převzatého odpadu vykázal produkci odpadu kat. č. 20 03 01

v množství 9 414,63 tun, který podle jeho sdělení vznikl při mechanické úpravě, avšak další odpad v množství 99 435,73 tun kat. č. 17 05 04 vzniklý mechanickou úpravou žalobce v ročním hlášení neuvedl vůbec, a to ani co se týká dalšího způsobu nakládání s ním. Žalovaný vyšel ze zjištění inspekce z protokolu o kontrole. Následně žalobce po lhůtě uložené po výzvě k doplnění odvolání zaslal žalovanému přípis, který kontrétně žalovaný v odůvodnění rozebral a ve vztahu k žalobním bodům je v odůvodnění uvedeno, že zásadu uvedenou v ust. § 2 odst. 4 správního řádu žalovaný uplatňuje při rozhodování, v praxi je jakékoliv srovnávání jednotlivých případů znesnadněno variabilitou skutků a individualizací deliktního jednání. Ohledně namítané nepřezkoumatelnosti je uvedeno, že prvostupňové rozhodnutí je založeno na podkladech ve spise (roční hlášení, průběžná evidence o odpadech), zjištění inspektora při kontrole. Ohledně namítaného likvidačního charakteru uložené pokuty (20 000 Kč) je uvedeno, že ji žalovaný spojuje se souběžně ukládanou pokutou za porušení zákona o integrované prevenci (pozn. soudu – druhé napadené správní rozhodnutí), žalobce žádá konkrétní tvrzení a skutečnosti k možnému posouzení tohoto dopadu neuvedl, proto bylo vycházeno z listin uložených v obchodním rejstříku, kde měl žalobce naposledy založený výkaz zisků a ztrát za rok 2009, z něhož plyne, že výsledek hospodaření před zdaněním přesahoval částku miliónů Kč. Ohledně absorpční zásady je v odůvodnění uvedeno, že maximální výše horní hranice pro tento delikt dosahuje 1 milión Kč, v souběžně vedeném správním řízení podle zákona o integrované prevenci uložila inspekce pokutu ve výši 1,1 miliónu Kč, kde je horní hranice 10 miliónů Kč. Z tohoto plyne teoretická možnost vedení společného správního řízení, byť se jedná o vícečinný souběh nestejnorodý, avšak vycházející z odlišně koncipovaných právních úprav sankční odpovědnosti. Princip byl fakticky respektován i v samostatně vedených řízeních.

[9] V odůvodnění druhého napadeného správního rozhodnutí – uložení pokuty podle zákona o integrované prevenci (ze dne 2. 9. 2016, čj. 1545/580/16, 57977/ENV) je kromě toho, co bylo uvedeno v předchozím rozhodnutí, pouklázáno na to, že deliktu se žalobce dopustil tím, že jako oprávněná osoba provozující skládku ji provozoval v rozporu se schváleným integrovaným povolením ze dne 25. 10. 2004, kdy v době od 20. 6. 2014 do 9. 12. 2014 přijal na skládku celkem 108 850,36 tun odpadu kat. č. 20 03 01 od právnické osoby IES RECYCLING, a.s., jedná se o skládku skupiny S – 003 zařazenou pod kód D1 (zařízení na odstraňování odpadů – ukládání v úrovni nebo pod úrovní terénu), a s tímto odpadem dále nakládal nepovoleným způsobem mechanické úpravy složení odpadu před jeho odstraněním (kód XD13). Žalobce porušil závazné podmínky integrovaného povolení v bodě 3.1. a 3.3. Žalovaný vyšel z toho, že skutečnosti podstatné pro rozhodnutí byly zjištěny v průběhu kontroly z týchž podkladů, jako u předchozího správního řízení uvedené shora. Dále je uvedeno, že žalovaný rovněž vyšel ze zjištění inspekce zaznamenaném v protokole o kontrole, kdy na skládku byl přijímán shora uvedený odpad, což sdělil sám žalobce a vyplývá to i z dokumentů – měsíčních souhrnných zpráv. Třídění odpadu probíhalo tak, že byl vyvezen na těleso skládky a vysypán z dopravního prostředku, pomocí kolového nakladače a hrubotříděče byl následně přetříděn, a to tak, že odpad kat. č. 17 05 04 měl propadnout přes síto hrubotříděče, zatímco nad sítím měl zůstat směsný komunální odpad kat. č. 20 03 01, zbylý odpad po oddělení významného podílu zeminy kat. č. 17 05 04 (asi 90%) byl potom opět naložen a vyvezen na aktivní těleso skládky, nově vzniklý odpad kat. č. 17 05 04 žalobce nijak nedeklaroval.

[10] Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. srpna 2020, čj. 6 A 238/2016-46. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. září 2022, čj. 9 As 223/2020-41.

[11] Po tomto zrušujícím rozsudku zdejší soud znovu vyzval účastníky řízení ke stanovisku, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žalobce sdělil, že trvá na nařízení jednání, soud tedy jednání nařídil.

[12] Při ústním jednání dne 11. ledna 2023 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

[13] Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud předchozí rozsudek zdejšího soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost týkající se odůvodnění výše uložené pokuty, ostatní vypořádání žalobních bodů napadeno nebylo, proto soud v tomto odůvodnění rozsudku se zaměří pouze na výši uložené pokuty. Ostatní vypořádání žalobních bodů bylo provedeno v rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. srpna 2020, čj. 6 A 238/2016-46, na které soud odkazuje.

[14] V žalobě žalobce nesouhlasí s posouzením přiměřenosti pokuty, kdy uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny nesmyslné a nelogické argumenty o tom, že výše pokuty není příliš vysoká, zatímco posouzení skutečného (ne)vlivu a (ne)dopadu na životní prostředí je v několika řádcích. Dále v žalobě cituje z odůvodnění rozhodnutí. Dále uvádí, že inspekce vzala v úvahu polehčující okolnosti že k úpravě odpadu docházelo v zařízení, které je schváleno pro nakládání s odpady, ačkoliv pro jiný způsob nakládání, odpad byl upravován za účelem vytvoření rezerv inertního materiálu, v průběhu kontrolní činnosti nebylo zjištěno faktické poškození životního prostředí, a že žalobce průběžně ověřoval vlastnosti nově vzniklého odpadu. Všechna tato hodnocení jsou podle názoru žalobce v rozporu s výši uložené pokuty a ta podle jeho názoru neodpovídá závažnosti protiprávního jednání.

[15] Podle názoru soudu tato žalobní tvrzení zpochybňující výši pokuty nejsou nijak výrazněji argumentačně podpořena. Za situace, kdy sazba pokuty činí 10 milionů korun, soud souhlasí s žalovaným, že uložená pokuta představuje pokutu uloženou při dolní hranici této zákonné výše. Žalovaný je vázán při posouzení deliktu zákonem a mj. i tím, jakou sazbu pokuty zákonodárce zjištěnému deliktu vymezil. I tato sazba pokuty tak odráží společenskou nebezpečnost určitého protiprávního jednání, které samo o sobě již právní kvalifikací této nebezpečnosti dosahuje. V žalobě podle názoru soudu žalobce pouze uvádí svůj nesouhlas s výší pokuty, ale neuvádí žádnou oponenturu, proč by tato výše byla v nepřiměřená, a to za situace, kdy pokuta byla uložena zhruba v jedné desetině zákonné sazby. Ačkoliv jistě se může uložená pokuta jevit každému přestupci jako vysoká, neznamená to však, že z hlediska prevence protiprávního jednání u žalobce či jiných subjektů je taková výše nezodpovědná. Soud při přezkumu výše uložené pokuty musí respektovat zákonnou kompetenci žalovaného a inspekce, neboť jsou to tyto subjekty, které pokutu ukládají. V daném případě je v odůvodnění dostatečně jasně uvedeno, že v případě žalobce nebyly shledány pouze polehčující okolnosti (na něž poukazuje v žalobě), ale i okolnosti, které bagatelizaci jeho jednání nesvědčí a které v tomto konkrétním případě vyšší pokutu zdůvodňují (ekonomický přínos za odstranění 108 850

tun odpadu, kdy celková cena za odstranění odpadu činila 118 211 100 Kč, výše pokuty tak byla stanovena i tak, aby se protiprávní jednání finančně nevyplácelo; byť nebylo prokázáno poškození životního prostředí, protiprávní jednání vykazuje znaky ohrožení životního prostředí naprostým ignorováním pravidel plynoucích z platného integrovaného povolení a právního rámce, a to v mimořádném rozsahu). Soud uvádí, že tyto skutečnosti (spolu s dalšími okolnostmi, které posuzovala inspekce v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí – nerespektování rozhodnutí úřadu určující podmínky pro provoz zařízení, tedy nedodržování platných provozních řádů, nepovolené třídění, dlouholetá praxe žalobce v provozování zařízení určených k nakládání s odpady), nepodporují žalobní argumentaci, že by výše pokuty nebyla konkrétně zdůvodněna.

[16] V další části tohoto žalobního bodu žalobce uvádí, že způsob hodnocení a výpočtu výše pokuty neodpovídá danému percentilu složení odpadu, tj. 10 % komunálního odpadu vs 90 % zeminy, proto majetkový prospěch nekoresponduje s těmito závěry. Soud k této části odkazuje na shora uvedené hodnocení výše pokuty, kdy z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že samotná výše majetkového prospěchu ve vztahu k výši uložené pokuty nebyla hodnocena v tom smyslu, že by se jednalo o jediný rozhodovací důvod pro výši pokuty, v tomto směru pak nemusela být ani podrobněji zjišťována. Jak bylo shora uvedeno, hodnoceny byly i okolnosti další, a to konkrétně ve vztahu k žalobci a k jednání, jehož se dopustil. Při obecnosti tohoto žalobního bodu tak soud odkazuje na tyto konkrétní okolnosti, které jsou uvedeny v odůvodnění správního rozhodnutí.

[17] Dále žalobce v žalobě uváděl, že mu nebyla poskytnuta jiná rozhodnutí o uložení pokuty, proto mu není zřejmé, že nebyla v odůvodnění nijak verifikována, a že je mu z vlastní činnosti, tak z materiálů, které inspekce veřejně prezentuje (výroční zprávy a tiskové zprávy) známo, že není v praxi inspekce podobný či srovnatelný případ s takovou výší sankce za porušení integrovaného povolení spočívajícího v přetřídění asi 108 tun směsného odpadu tvořeného 90 % zeminou splňující podmínky vyhlášky pro její uložení na těleso skládky.

[18] Při hodnocení tohoto žalobního bodu soud uvádí, že tato argumentace je podle jeho názoru značně obecná, a měla být v argumentační rovině aspoň rámcově vymezena výší jiných uložených pokut za současného popisu skutků, aby mohla být již z žaloby zřejmá a mohla tak být konkrétně přezkoumána, zároveň aby se tak k ní mohl vyjádřit i žalovaný. Taková žalobní argumentace podle názoru soudu možná je, když zdroje informací uvádí sám žalobce v podané žalobě (výroční zprávy a tiskové zprávy inspekce), z nich však se omezuje pouze na obecné negativní tvrzení, že mu žádný takový případ není znám. Pokud žalobce uvádí, že mu tato jiná rozhodnutí nebyla poskytnuta, pak soud uvádí, že žádnou takovou povinnost žalovaný nemá, a pokud žalobce chce z takových rozhodnutí vycházet, může si je opatřit buď žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., nebo může vycházet z tiskových zpráv a výročních zpráv inspekce, což výslovně uváděl v žalobě. Informace, které se týkají uložených pokut, v nichž byla podána žaloba, jsou a v době vydání napadeného rozhodnutí a lhůty pro podání žaloby k dispozici na webu www.nssoud.cz, kde bylo možné i vyhledávání (stejně jako vyhledávání přes obecné vyhledávače na internetu). Soud tak k samotné žalobní argumentaci uzavírá, že ji považuje za velice obecnou, ač žalobce sám uváděl, že čerpal z veřejně dostupných materiálů inspekce a z vlastní činnosti, a soud dodává, že mohl čerpat i informace z webu

www.nssoud.cz. Při obecnosti této argumentace tak při hodnocení případného vybočení z ustálené rozhodovací praxe žalovaného soud považuje takový žalobní bod za příliš obecný, aby mohl být podrobněji rozebrán v odůvodnění rozsudku.

[19] Nicméně žalovaný v tomto směru doplnil své vyjádření podáním ze dne 17. října 2022, které bylo zasláno na vědomí žalobce, který na něj písemně reagoval u ústního jednání, kdy do spisu předal své písemné vyjádření. V tomto vyjádření žalobce uvedl, že z vyjádření žalovaného lze hovořit pouze o jednom rozhodnutí týkajícím se společnosti AVE, kdy jí inspektoři již uloželi několik pokut, kdy této společnosti byly v roce 2015 a 2017 uloženy pokuty za 2 milióny Kč za 749 tun. Dále citoval ust. § 155 zákona o odpadech.

[20] Soud uvádí, že vyjádření žalovaného považuje ve vztahu k tomu, co žalobce konkrétně v soudním řízení správním namítal, za dostatečné pro závěr dále uvedený. Pokud se sám žalobce omezil v žalobním bodě na velmi obecnou formulaci, ač tato formulace naznačuje, že příslušné informace měl k dispozici, musí počítat s tím, že i vyjádření ostatních účastníků řízení budou vymezena jeho procesní aktivitou. Tak tomu v daném případě je – žalovaný ve svém vyjádření poukázal na 8 rozhodnutí o uložení pokuty, kdy čerpal z webu www.nssoud.cz, a kdy byla uložena pokuta ve výši od 1 miliónu Kč výše za porušení právní povinnosti podle zákona o odpadech, všechny tyto pokuty byly uloženy právnické osobě, a to za roky 2014 - 2016. Podle názoru soudu velmi srovnatelná je zejména pokuta ve výši 1, 1,5 a 3,2 miliónu Kč za předání odpadu neoprávněné osobě nebo nakládání s odpady v místy, kde to nebylo určeno (poslední čtyři zmíněné rozsudky v tomto vyjádření). Další případy uvedl žalovaný ze svých webových stránek a výročních zpráv (které výslovně zmiňuje i žalobce v žalobě, že z nich čerpal svá zjištění), kdy i z nich plyne, že minimálně ve třech případech byla uložena pokuta ve výši 800 000 – 2 milióny Kč za nesprávně vedenou evidenci a ukládání odpadů, a to za rok 2015. Pokud žalobce ve vyjádření předaném při ústním jednání dne 11. ledna 2023 poukazyval na výši uložených pokut společnosti AVE, pak soud uvádí, že na tento procesní návrh nijak nemohl reagovat žalovaný, neboť jej nemohl mít k dispozici, nicméně soud má za to, že i pokuta uložená této společností vykazuje dostatečnou výši k závěru, že jednání, za něž byl žalobce poškozen, je postihováno citelnými pokutami. Samotné uvedení výše tun odpadu u obou těchto subjektů, má soud v tomto směru za nedostatečné pro závěr, že by pokuta uložená žalobci byla nepřiměřená, nebo že by vybočovala ze správních praxí žalovaného, když výše pokut uložená ostatním účastníkům byla v rozhodném období srovnatelná.

[21] Soud tak má ze shora uvedeného za to, že obecné tvrzení žalobce o tom, že žádnému subjektu nebyla v rozhodné době uložena pokuta odpovídající výše jako žalobci, je vyvrácené, neboť je jasně patrné, že pokuty i ve výši vyšší ukládány byly, přičemž tyto informace musely být žalobci v době sepsu žaloby známy, neboť částečně jejich zdroj sám v žalobě uvádí, částečně se jedná o zdroj v té době veřejně přístupný (www.nssoud.cz), na tom nic pak nemění ani doplňující vyjádření žalobce, z něhož je patrné, že i jinému subjektu byla za porušení povinnosti uložena citelná pokuta ve výši 2 miliónů Kč. Tím tak nebyl naplněn důvod, že by se jednalo o mimořádně vysokou výši pokuty, čímž by jejím uložením žalovaný překročil svou zavedenou správní praxi, a že by z jeho strany šlo vůči žalobci o neodůvodněnou libovůli.

[22] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[23] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. ledna 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu